

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **PALMGAS s. r. o.**, IČ: 263 41 697, se sídlem Janáčkovo nábřeží 13, Praha 5, zast. JUDr. Václavem Koreckým, advokátem, se sídlem Bedřicha Smetany 2, Plzeň, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Formula One Licensing B.V., se sídlem Beursplein 37, Rotterdam, Nizozemsko, zast. JUDr. Petrou Korejzovou, advokátkou, se sídlem Korunní 810/104 E, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2015, č. j. 8 A 54/2010 - 143,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků ani osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předcházející řízení

[1] Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 20. 10. 2008, sp. zn. O-423126, č. j. 74687/2007, vyhověl návrhu osoby zúčastněné na řízení a podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích) (dále jen „zákon o ochranných známkách“),

prohlásil za neplatnou kombinovanou ochrannou známku žalobce č. 275462 ve znění „F1 GAS“.

Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tak, že napadená ochranná známka žalobce, jež byla zapsána dne 29. 9. 2005 pro zboží „pohonné hmoty“ patřící do 4. třídy mezinárodního třídění zboží a služeb (dále jen mezinárodní třídění) a pro službu „provoz čerpacích benzinových stanic“ řazenou do 37. třídy mezinárodního třídění, je podobná z hlediska fonetického i vizuálního starším namítaným ochranným známkám osoby zúčastněné na řízení (kombinovaná ochranná známka Společenství č. 3934387 ve znění „F 1“,

kombinovaná ochranná známka Společenství č. 631531 ve znění „F 1 Formula 1“ a shodná kombinovaná mezinárodní ochranná známka č. 714320 ve znění „F 1 Formula 1“)

a rovněž výrobky a služby, pro něž jsou tyto ochranné známky zapsány, jsou podobné. Z toho žalovaný vyvodil, že na straně veřejnosti existuje pravděpodobnost záměny těchto ochranných známek.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 6. 1. 2010, sp. zn. O-423126, č. j. O 423126/67972/2008/ÚPV (dále též napadené rozhodnutí), rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Žalobce proti rozhodnutí předsedy žalovaného podal žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 A 54/2010 - 63, rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 As 18/2013 - 25, rozsudek městského soudu ze dne 17. 1. 2013 zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud v návaznosti na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu v dalším řízení opětovně rozsudkem ze dne 2. 9. 2014, č. j. 8 A 54/2010 - 98, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň uložil žalovanému, aby zaplatil žalobci na nákladech řízení 16.036 Kč. Proti rozsudku městského soudu ze dne 2. 9. 2014 podali kasační stížnost žalovaný i osoba

pokračování

zúčastněná na řízení. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 206/2014 - 46, rozsudek městského soudu ze dne 2. 9. 2014 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Obsah podání účastníků a rozsudků městského soudu ze dne 17. 1. 2013 a 2. 9. 2015 je podrobně zrekapitulován v shora citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013 a 19. 2. 2015, které účastníkům řízení známy a jsou dostupné na www.nssoud.cz, proto je Nejvyšší správní soud stejně jako obsah obou svých předchozích rozsudků na tomto místě nebude opětovně uvádět a odkazuje na ně.

[4] V návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015 Městský soud v Praze věc opět projednal a rozsudkem ze dne 30. 4. 2015, č. j. 8 A 54/2010 - 143, žalobu zamítl a zároveň rozhodl, že žádný z účastníků řízení ani osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Městský soud v odůvodnění uvedl, že vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu znovu posoudil důvodnost námítky, kterou stěžovatel v žalobě napadal správnost posouzení podobnosti srovnávaných ochranných známek z hlediska vizuálního, fonetického, sémantického a z hlediska celkového dojmu. Zohlednil přitom i názor vyslovený rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 8 As 37/2011 - 154. Městský soud dále vyšel z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 24. 5. 2012, č. j. C-196/11 P, *Formula One Licensing v. OHIM*, a z navazujícího rozsudku Tribunálu EU ze dne 11. 12. 2014 v téže věci. Soudy EU zkoumaly kombinovanou ochrannou známku F1-live zakomponovanou do originálního grafického vyobrazení ve srovnání se starší ochrannou známkou Společenství registrovanou pro osobu zúčastněnou na řízení „F 1 Formula 1“, která je předmětem srovnávání i v nyní posuzované věci. Slovní prvek F 1 byl zcela obsažen v obou ochranných známkách, přestože jej nelze považovat za dominantní, nelze jej ani považovat za nevýznamný. Zbývající prvky přihlašované známky „live“ a kruhový grafický prvek mohou být vnímány jako odkazující k přímému přenosu sportovních událostí, respektive závodní okruh. Oba tyto zbývající prvky tedy mohou asociovat události spojené s automobilovými závody. Protože veřejnost si ohledně známek uchovává v paměti pouze nedokonalý obraz, jakož i s ohledem na další zmíněné společné faktory, nelze vyloučit nebezpečí záměny porovnávaných známek u spotřebitelů.

[5] V nyní posuzovaném případě přihlédl městský soud k tomu, že vizuálně zde existuje mezi srovnávanými označeními určitá podobnost, neboť mají společný prvek F 1, přihlašovaná známka vedle toho obsahuje též slovo GAS a kruhový grafický prvek. I z hlediska fonetického městský soud vyzdvihl společný prvek F 1, přičemž určitá odlišnost spočívá u přihlašované známky v dodatku GAS. Z hlediska sémantického označení F 1 odkazuje na automobilové závody, slovo GAS v češtině nic neznámá, což relativizuje podobnost mezi známkami. Při zohlednění všech uvedených hledisek lze konstatovat, že mezi známkami existují určité podobnosti i určité odlišnosti. Proto zde existuje nebezpečí, že spotřebitelé si obě známky budou spojovat, resp. že přihlašovanou známku budou vnímat jako variantu starší namítané známky.

[6] Městský soud se dále zabýval otázkou podobnosti zapsaných služeb a zboží pro jednotlivé známky, přičemž vycházel z rozsudku Soudního dvora EU ve věci *Canon Kabushiki Kaisha*, C-39/97, podle něž při posuzování nebezpečí záměny nižší míru podobnosti mezi známkami lze kompenzovat větší podobností zapsaných výrobků a služeb a naopak. Jelikož žalovaný i Nejvyšší správní soud shledali zboží a služby, které

jsou zapsány pro srovnávané známky, za shodné nebo velmi podobné, musel městský soud dospět k závěru, že mezi přihlášenou známkou a namítanými známkami existuje nebezpečí záměny. Výrobky a služby náležející do třídy 37 niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pokrývá nejrozumnější druhy služeb, včetně provozu čerpacích stanic. Třída 39 pak pokrývá různé služby související s dopravou a přepravou. Žalovaný dostatečně vysvětlil, z jakých důvodů považuje předmětné služby a výrobky za podobné a ve svém rozhodnutí se zabýval i námitkou žalobce týkající se tvrzené nepodobnosti výrobků a služeb navržených pro přihlášenou známku ve vztahu ke službám zapsaným pro namítanou známku, neztotožnil sice zcela „distribuci ropných výrobků“ v rámci třídy 39, respektive související zboží „paliva, včetně pohonných hmot pro motorová vozidla“ v rámci třídy 4 a „provoz čerpacích stanic“ v rámci třídy 37, ale shledal u nich nebezpečí záměny. Proto Městský soud považoval za nedůvodnou námitku, že hlavní činností žalobce, pro kterou chtěl využívat přihlašovanou známku, je provoz čerpacích stanic, zatímco osoba zúčastněná na řízení pro takovou činnost ochrannou známku zapsanu nemá, proto si porovnávaná označení nekonkurují v České republice.

II.

Kasační stížnost a vyjádření účastníků

[7] Proti rozsudku městského soudu ze dne 30. 4. 2015 podal kasační stížnost žalobce (dále též stěžovatel). Namítl, že se městský soud nevypořádal se všemi námitkami, které stěžovatel uplatnil v žalobě. Dominantní činností osoby zúčastněné na řízení je organizace sportovních činností, konkrétně závody automobilů, a tato činnost vůbec nesouvisí se službami, které poskytuje stěžovatel. Osoba zúčastněná na řízení neprovozuje na území České republiky žádnou čerpací stanici, proto také nepokládala za potřebné zapsat pro své ochranné známky i třídu 37. Žalobce a osoba zúčastněná se nestřetávají na žádném konkrétním trhu a vzájemně si nekonkurují, zúčastněná osoba není a nemůže být užíváním poškozoována. Riziko omylu u spotřebitele je tedy zcela eliminováno. Stěžovatel rovněž poukázal na rozhodnutí Úřadu pro harmonizaci vnitřního trhu OHIM č. 713/1999 ALTRA LINK (tř. 9)/ULTRA LINK (tř. 9, 38) (EN), podle kterého „je-li vysoce nepravděpodobné, že se potencionální kupující za obvyklých okolností setká s oběma příslušnými výrobky (nebo službami), přesto může mít určité znalosti příslušného trhu, zejména pokud jde o firemní zákazníky. I přesto je taková situace silným ukazatelem odlišnosti výrobků a služeb“. Zúčastněná osoba neužívá ochrannou známku na území České republiky vůbec, byť je chráněna zápisem Úřadu pro harmonizaci vnitřního trhu, naproti tomu stěžovatel svou ochrannou známku využívá výlučně na území České republiky. Stěžovatel také používá odlišné distribuční kanály než zúčastněná osoba, neobrací se na shodnou veřejnost a nenabízí své služby stejné skupině zákazníků. Jeho služby proto nejsou se službami osoby zúčastněné na řízení zaměnitelné. Městský soud se těmito otázkami v napadeném rozsudku nezabýval a tyto námitky nebyly ani předmětem soudních rozhodnutí, z nichž městský soud vycházel. Rozsudek městského soudu je proto nepřezkoumatelný. V důsledku nesprávnosti posouzení věci samé městský soud také pochybil, pokud stěžovateli nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

[8] Ke kasační stížnosti se vyjádřila osoba zúčastněná na řízení. Uvedla, že ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona o ochranných známkách, podle něhož byly námitky proti zápisu přihlašované známky podány, nezohledňuje, zda se zboží či služby poskytované

pokračování

pod posuzovanými známkami skutečně střetávají na trhu a přímo si konkurují, nýbrž pouze to, zda existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti. Proto jsou námitky stěžovatele týkající se rozdílného předmětu podnikání irelevantní. Mezinárodní třídění výrobků a služeb je pouze administrativní klasifikací, proto mohou být považovány za podobné i výrobky a služby náležející do různých tříd. Přestože osoba zúčastněná neprovozuje síť čerpacích stanic, je světoznámým provozovatelem závodů formule 1, což nepochybně přímo souvisí s distribucí pohonných hmot, kterou provozuje stěžovatel. Námitku, že osoba zúčastněná neužívá ochrannou známku na území České republiky, pokládá tato za zcela absurdní. Ochranné známky společenství požívají ochranu na celém území EU, bez ohledu na to, v kterých státech jsou skutečně užívány, a to je rovněž jejich základním smyslem. Navíc její ochranná známka je na území ČR dobře známa, neboť závody F1 jsou i zde širokou veřejností sledovány a rovněž i zde propagovány. Osoba zúčastněná opětovně poukázala na nový rozsudek Tribunálu ve věci Formula One Licensing v. OHIM. Není pro konstatování nebezpečí záměny zapotřebí, aby starší namítaná známka měla vysokou rozlišovací způsobilost. Osoba zúčastněná má za to, že městský soud rozhodnutí žalovaného dostatečně posoudil ze všech rozhodných hledisek, dospěl k závěru, že napadená známka je do značné míry podobná známkám namítaným, stejně jako výrobky a služby porovnávaných známek. Proto mezi porovnávanými označeními existuje nebezpečí záměny. S tímto závěrem se osoba zúčastněná ztotožnila.

[9] Ke kasační stížnosti se dále vyjádřil i žalovaný. Napadený rozsudek netrpí nepřezkoumatelností, jeho odůvodnění žalovaný považuje za dostatečné a srozumitelné. Otázkou podobnosti a zaměnitelnosti známek a k nim zapsaných produktů se městský soud podrobně zabýval na str. 8 až 10 svého rozsudku. Městský soud správně aplikoval kompenzační princip a dospěl k shodným závěrům jako žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí. Je nekorektní tvrzení stěžovatele, že jeho produkty a produkty osoby zúčastněné si na trhu ČR nekonkurují, proto osoba zúčastněná nemůže být poškozena a nebezpečí záměny je vyloučeno. Naopak z důvodu podobnosti známek a služeb či zboží, pro něž jsou známky zapsány, nebylo možné dospět k jiným závěrům. Poukaz stěžovatele na prvostupňové rozhodnutí OHIM ve věci ULTRA LINK žalovaný označil za nepřipadný, neboť tento případ se týkal velmi specifické situace (srovnání specializovaného software pro nemocnice a lékaře na straně jedné a specializované sofistikované telekomunikační zařízení a služby na straně druhé). OHIM konstatoval, že takovéto technologicky a investičně náročné produkty patří do odlišných trhů a nebudou nakupovány neuváženě, naopak výběr bude charakterizován vysokým stupněm pozornosti a informovanosti dotčené veřejnosti. V nyní projednávané věci jde o zcela odlišnou situaci, kdy paliva včetně pohonných hmot pro motorová vozidla a distribuce ropných výrobků a na druhé straně provozování čerpacích stanic pro pohonné hmoty, jsou zbožím a službami, které nejsou zaměřeny na úzký okruh profesionálů, naopak dotčenou veřejností zde je nejširší okruh spotřebitelů.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a jsou splněny též podmínky § 105 odst. 2 s. ř. s. (stěžovatel je zastoupen advokátem). Poté Nejvyšší správní

soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

III. a)

Námítka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.), protože absence této zásadní vady rozsudku je podmínkou pro věcný přezkum dalších kasačních námitek (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, č. 617/2005 Sb. NSS, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se městský soud nezabýval věcně jeho námitkou uplatněnou v žalobě, že jeho předmět podnikání je odlišný od činnosti osoby zúčastněné na řízení, tudíž si vzájemně nekonkurují a riziko omylu u běžného spotřebitele je vyloučeno.

[13] Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud nemusí vždy nutně volit cestu detailního vypořádání se s každým dílčím argumentem uplatněným v žalobě, ale naopak může postupovat tak, že proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Krajský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak k tomu trefně uvádí Ústavní soud, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 – 43, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108].

[14] S tímto kasačním důvodem, který by jinak měl bez dalšího za následek zrušení napadeného rozsudku městského soudu, je dle ustálené judikatury třeba zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení a ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy. Proto ke kasaci rozsudku městského soudu by měl Nejvyšší správní soud přistoupit teprve tehdy, nelze-li vady řízení a jeho nepřezkoumatelnost odstranit jinak než jeho zrušením (kasací), např. výkladem s přihlédnutím k obsahu spisu, k úkonům soudu a účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25). To platí rovněž v nyní posuzované věci, v níž městský soud napadeným rozsudkem o žalobě stěžovatele rozhodoval již potřetí, poté co předtím Nejvyšší správní soud předchozí rozsudky městského soudu zrušil pro závažné vady řízení. Účastníci tak měli dostatek příležitostí prezentovat soudu své stanovisko k projednávané věci a těžko mohli být právním hodnocením věci ze strany městského soudu zaskočeni.

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud při zohlednění shora uvedených východisek dospěl k závěru, že takovou vadou odůvodnění, která by musela mít za následek zrušující výrok kasačního soudu, napadený rozsudek netrpí. Městský soud se dostatečným způsobem zabýval otázkou, která je jádrem sporu mezi účastníky, tj. otázkou, zda z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou [§ 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách]. Své posouzení této otázky přiměřeným a srozumitelným způsobem odůvodnil. Není tedy podstatnou vadou odůvodnění napadeného rozsudku, pokud městský soud podrobně nevyvracel dílčí argument (odlišnost předmětu podnikání a absence konkurenčního vztahu) uplatněný v žalobě na podporu názoru stěžovatele, že pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti dána není. Tento argument městský soud navíc ve třetím odstavci na str. 10 napadeného rozsudku výslovně odmítl, není tedy pravdou, že by se jím vůbec nezabýval. Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje s názorem osoby zúčastněné na řízení, že se jedná o argument toliko podpůrný, který míří mimo okruh okolností relevantních pro posouzení otázky pravděpodobnosti záměny, jak bude vysvětleno dále.

III. b)

Posouzení otázky pravděpodobnosti záměny

[16] Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách *přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námítky") vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.*

[17] Posuzováním otázky pravděpodobnosti záměny, respektive podobnosti označení a s ním spojených služeb a zboží, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 - 154, č. 3074/2014 Sb. NSS. Uvedl, že „[p]osouzení zaměnitelnosti ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, či dotčenosti na právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře, podle § 7 odst. 1 písm. k) tohoto zákona, je věcí výkladu příslušného neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav. Správní uvážení se zde neuplatní. Závěry správního orgánu o těchto otázkách přezkoumává soud v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu.“

[18] Ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, který předcházela vydání napadeného rozsudku v nyní rozhodované věci, kasační soud závázal městský soud k tomu, aby posoudil důvodnost žalobní námítka napadající správnost posouzení podobnosti srovnávaných ochranných známek z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického, i z hlediska celkového dojmu. Stejným způsobem měl městský soud posoudit otázku podobnosti výrobků a služeb zapsaných pro srovnávané známky. Přitom byl městský soud vázán názorem Nejvyššího správního soudu, že

napadené rozhodnutí žalovaného netrpí nepřekoumatelností pro nevypořádání rozkladové námitky zpochybňující podobnost srovnávaných výrobků a služeb a pro nedostatek odůvodnění v této otázce (srov. body 38 a 39 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015). Nejvyšší správní soud má za to, že městský soud se tímto právním názorem v podstatné míře řídil a věc posoudil v jeho mezích správně.

[19] Městský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že srovnávané ochranné známky vykazují určitou podobnost, takže nelze vyloučit nebezpečí záměny u spotřebitelů. Tento závěr stěžovatel nijak nezpochybňuje, není tedy důvodu, aby jej Nejvyšší správní soud v nynějším řízení o kasační stížnosti blíže přezkoumával.

[20] Stěžovatel fakticky brojí pouze proti závěru o podobnosti zboží a služeb, na něž se předmětné ochranné známky vztahují, respektive o pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti, a to zejména s ohledem na odlišný předmět činnosti stěžovatele a osoby zúčastněné na řízení, respektive k tomu, že na českém trhu si přímo nekonkurují.

[21] V posuzované věci žalovaný shledal shodu či podobnost mezi výrobky „pohonné hmoty“ (třída 4 mezinárodního třídění zboží a služeb), pro něž je zapsána napadená známka, a „paliva (včetně pohonných hmot pro motorová vozidla)“, pro něž je zapsána namítaná starší ochranná známka osoby zúčastněné na řízení. Služby „provoz čerpacích stanic“ (třída 37), pro které je zapsána napadená ochranná známka stěžovatele, pak žalovaný shledal podobnými jednak již uvedeným výrobkům „paliva (včetně pohonných hmot pro motorová vozidla)“ (třída 4) a jednak službám „distribuce ropných výrobků“ (třída 39), které se vztahují k namítaným známkám osoby zúčastněné na řízení.

[22] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že zařazení výrobků/služeb do jednotlivých tříd dle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957 (č. 118/1979 Sb.) není pro posouzení otázky podobnosti rozhodující, neboť jde o třídění pouze administrativní, a že podobnost může být shledána i mezi službami a výrobky. Tento názor je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128) a unijních soudů [srov. rozsudek Tribunálu *PiraŇAM*, body 37 a 38, odkazující na ustálené judikatorní závěry z rozsudků *Canon* nebo *T-164/03* ze dne 21. dubna 2005, *Ampafrance v. OHIM – Johnson & Johnson (monBeBé)*]. Stejný názor zastává i komentářová literatura: *„Přihlašovatel je povinen v přihlášce ochranné známky uvést konkrétní výčet výrobků a služeb, pro které požaduje zápis ochranné známky do rejstříku, a tento seznam vzestupně zatřídit podle mezinárodního třídění, tj. podle Niceské úmluvy o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957. Od 1. 1. 2007 platí 9. verze Mezinárodního třídění. Tento systém mezinárodního třídění obsahuje 34 tříd výrobků a 10 tříd služeb. Mezinárodní třídění výrobků a služeb bylo vytvořeno pro administrativní účely zařizování výrobků a služeb. Z tohoto důvodu nemůže být při posuzování shodnosti či podobnosti výrobků a služeb rozhodující, zda jsou či nejsou výrobky a služby zařazeny do stejné nebo odlišné třídy mezinárodního třídění výrobků a služeb. V některých případech jsou zcela odlišné výrobky zařazené do shodné třídy, a některé podobné výrobky nebo služby jsou zařazené do odlišných tříd. Při posuzování je třeba vzít v úvahu řadu aspektů, včetně povahy výrobků nebo služeb, jejich určení, obvyklého původu a způsobu prodeje či poskytování. Rovněž porovnávání výrobků a služeb navzájem je běžné, např. náhradní díly*

pokračování

pro automobily ve třídě 9 a servis a opravy automobilů ve třídě 37 jsou považovány běžně za výrobky a služby podobné.“ (srov. Horáček, R. a kol.: Zákon o ochranných známkách/Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení/Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví, 2. vydání, Praha: C. H. Beck 2008, s. 97).

[23] Pravděpodobnost záměny musí být hodnocena celkově, se zohledněním všech okolností případu. Pravděpodobnost záměny znamená určitou souvislost mezi rozhodnými faktory, především podobnost mezi známkami a mezi výrobky a službami. Podle ustálené judikatury menší stupeň podobnosti mezi výrobky a službami může být kompenzován větší podobností mezi známkami a naopak. Dále, čím vyšší je rozlišovací způsobilost starší ochranné známky, tím vyšší je pravděpodobnost záměny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 As 90/2006 - 123, č. 1714/2008 Sb. NSS, rozsudek Soudního dvora EU ze dne 29. 9. 1998, *Canon Kabushiki Kaisha v. Metro-Goldwyn-Mayer Inc.*, C-39/97, bod 18). V této souvislosti Nejvyšší správní soud poznamenává, že ani žalovaný ani městský soud neshledali, že by namítané ochranné známky disponovaly vysokým stupněm rozlišovací způsobilosti ať už samy o sobě nebo v důsledku dobrého jména, které mají na trhu. Pro účely celkového hodnocení pravděpodobnosti záměny je třeba vzít v úvahu kritérium průměrného spotřebitele, který je přiměřeně informovaný a pozorný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012 - 46, č. 2859/2013 Sb. NSS, rozsudek Soudního dvora EU ze dne 22. června 1999, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, C-342/97, Recueil, s. I-3819, bod 17). Pro posouzení podobnosti mezi dotčenými výrobky (službami) je namísto zohlednit všechny relevantní faktory, které charakterizují vztah mezi těmito výrobky. Tyto faktory zahrnují zejména povahu výrobků, jejich účel, způsob použití, jakož i jejich konkurenční nebo komplementární charakter. Dalšími faktory, na které je možno brát ohled, jsou též distribuční kanály, relevantní veřejnost (v české odborné literatuře se objevuje i termín referenční veřejnost) a obvyklý původ zboží [blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007 - 141; výše uvedený rozsudek *Canon*, bod 23; rozsudek Tribunálu ze dne 7. 9. 2006, *Meric v. OHMI - Arbora & Ausonia (PAM-PIM'S BABY-PROP)*, T-133/05, body 28-30; či rozsudek Tribunálu ze dne 27. 10. 2005, *Editions Albert René v. OHMI - Orange (MOBILIX)*, T-336/03, body 59-71].

[24] V této souvislosti je třeba vzít v úvahu především to, že provozování čerpacích stanic zpravidla spočívá právě především v prodeji pohonných hmot pro motorová vozidla. Výrobci pohonných hmot rovněž často provozují řetězce čerpacích stanic (v České republice např. MOL, SHELL, OMV), respektive zajišťují prostřednictvím těchto řetězců odbyt vlastních produktů (pohonných hmot). Spotřebitelé proto se mohou domnívat, že srovnávané zboží a služby (pohonné hmoty, respektive provozování čerpacích stanic) mohou pocházet od téhož ekonomického subjektu či skupiny. „Referenční veřejností“ ve vztahu k oběma produktům je široká skupina spotřebitelů – motoristů, tedy nelze vycházet z toho, že by se jednalo o vysoce specializované produkty, při jejichž pořizování je zpravidla postupováno s vysokou mírou informovanosti a obezřetnosti. Podobnost srovnávaných výrobků (služeb) je tedy třeba považovat za značnou. Žalovaný proto dospěl ke správnému závěru, pokud shledal nebezpečí záměny.

[25] Toto posouzení je souladné s posouzením shodné otázky pravděpodobnosti záměny u shodných známek stěžovatele a osoby zúčastněné na řízení, k němuž dospěl Úřad

pro harmonizaci vnitřního trhu v rozhodnutí ze dne 8. 4. 2009, č. B 1 195 031, na které poukazoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 19. 2. 2015.

[26] K námitce stěžovatele, že předmět jeho podnikání je zcela odlišný od předmětu činnosti osoby zúčastněné na řízení, lze uvést, že tyto okolnosti jsou z hlediska posuzování nebezpečí záměny pro účely § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách nerozhodné. Okolnost, zda vlastníci obou posuzovaných ochranných známek jsou na rozhodném trhu v pozici přímých konkurentů, může být relevantní při posouzení nároků na případnou náhradu škody [srov. § 5 zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví)]. Jak je uvedeno výše, rozhodným hlediskem pro posouzení pravděpodobnosti záměny je průměrný spotřebitel. Od průměrného spotřebitele, ačkoli je přiměřeně informovaný, ovšem nelze očekávat, že by znal vlastníky ochranných známek, respektive dokonce že by měl povědomí o konkrétním předmětu jejich podnikání. Vlastníci ochranných známek se mění (např. v důsledku jejich převodu) a předmět jejich podnikání je často velmi široký a proměnlivý. Proto je domněnka stěžovatele, že průměrný spotřebitel ví, že osoba zúčastněná na řízení neprovozuje na území České republiky síť čerpacích stanic, zcela nereálná. Pokud se stěžovatel domnívá, že osoba zúčastněná na řízení pro výrobky a služby, u nichž byla konstatována pravděpodobnost záměny, své ochranné známky ve skutečnosti neužívá, může navrhnout u příslušných orgánů (Úřad pro harmonizaci vnitřního trhu) zrušení namítaných ochranných známek osoby zúčastněné na řízení podle čl. 50 odst. 1 písm. a) nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. 12. 1993 o ochranné známce Společenství. Stěžovatel se rovněž mylí, pokud má za to, že by ochranná známka Společenství ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení neměla být chráněna v České republice, protože osoba zúčastněná na řízení zde nepodniká ve stejném oboru jako stěžovatel. Ochranná známka Společenství požívá stejnou ochranu ve všech členských státech EU, včetně České republiky. To je ostatně smyslem právní úpravy ochranné známky Společenství [srov. preambuli nařízení č. 40/94: „(...) *toto opatření spočívá ve vytvoření společného režimu pro ochranné známky, na jehož základě mohou podniky nabýt na základě jediného řízení ochranné známky Společenství, kterým je poskytnuta jednotná ochrana a které mají účinky na celém území Společenství; že se tak uplatní zásada jednotné povahy ochranné známky Společenství, nestanoví-li toto nařízení jinak (...)*“].

[27] Nepřiléhavý je rovněž odkaz stěžovatele na rozhodnutí Úřadu pro harmonizaci vnitřního trhu ze dne 13. 9. 1999, č. 713/1999 ALTRA LINK (tř. 9)/ULTRALINK (tř. 9, 38) (EN). Zde byly srovnávány výrobky a služby spočívající na jedné straně v *“Software and recorded computer programs for storing, recalling and processing of patient data with corresponding past and present treatment prescription data and treatment data as generated by a haemodialysis machine used to treat the patient in a clinic ”* (class 9) a na druhé straně ve *“Wireless and digital telecommunications systems including base stations, remote subscriber units, radio carriers stations, and remote modular cluster units; wireless and digital telecommunications equipment, namely portable and stationary radiotelephones, encoders, decoders, modulators, demodulators, telephone line connectors, telephone switching terminals, radio correlators, synchronisation systems for wireless and digital communication, radio transmitters, radio receivers, switches, handsets, antennas, wiring, computer processors, and computer subscriber stations, software for operating the foregoing equipment; radiotelephone*

pokračování

accessories, namely batteries, microphones, and speakers" (class 9). Úřad zde dospěl k názoru, že se jedná v prvním případě o vysoce specializované informační systémy výlučně pro použití ve zdravotnických zařízeních ve spojení se zvláštními elektronickými zdravotnickými přístroji, v druhém případě se jedná o zařízení či software pro telekomunikační účely. Jedná se o zboží a služby, které slouží ke zcela odlišným účelům a má odlišné distribuční kanály a jeho příjemci jsou odlišné skupiny specializovaných profesionálů, kteří jsou velmi informovaní a pozorní při výběru zakupovaných produktů. Proto Úřad neshledal pravděpodobnost záměny, respektive dojmu, že obě skupiny produktů pocházejí od stejného ekonomického subjektu. Z uvedeného je zřejmé, že závěry tohoto rozhodnutí nelze v žádném případě vztahovat na nyní posuzovaný případ, v němž, jak bylo výše vysvětleno, referenční veřejnost představuje široká skupina běžných spotřebitelů, u nichž nelze takovou míru informovanosti a pozornosti předpokládat.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Námitky v kasační stížnosti nebyly shledány důvodnými, proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

[29] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak žádné náklady přesahující náklady jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[30] Osoba zúčastněná na řízení neplnila žádnou povinnost uloženou jí soudem a Nejvyšší správní soud neshledal ani okolnosti hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. proto ani osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu